

ติดอยู่ในใจ

ห้องฟ้าที่มีดครึม กลุ่มเมฆดำที่ลอยต่ำอยู่ข้างหน้าพร้อม กับเสียงฟ้าที่ลั่นครืนๆ ทำให้ทุกคนที่ป่วยรณเมล์ รอรถอยู่ด้วยความรู้สึกกระวนกระวายใจ ดิฉันก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น บ่อยครั้งที่ชะเง้อคอยาวมองดูรถเมล์ที่แล่น มาหวังในใจว่าจะเป็นคันที่ตนเองจะขึ้นกลับบ้าน มองแล้วมองอีก ความผิดหวังมาเยือนครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อไรจะ ได้ขึ้นรถเสียที กลัวจะตกอยู่ในสภาพที่เปียกฝนเฉอะแฉะ ดิฉันภาวนาในใจว่า “ฝนเอ๋ยอย่าเพิ่งตกเลย ให้ได้ขึ้นรถ ก่อนเฉอะแล้วค่อยตก ” ดูเหมือนคำภาวนาจะไม่เป็นผล เพราะเม็ดฝน เล็กๆ ได้เริ่มตกเปาะแปะแล้ว แต่ก็ยังนับว่า โชคดีที่รถเมล์สายที่ดิฉันจะขึ้นแล่นมาถึงพอดี หลังจากที่ยืนรอมานานเกือบชั่วโมง เมื่อขึ้นรถได้ฝนที่เม็ดเล็กๆ ก็ได้ เปลี่ยนเป็นฝนเม็ดใหญ่ ใครที่ยังไม่ได้ขึ้นรถและอยู่กลางแจ้งต้องเปียกฝนแน่นอน ดิฉันขึ้นที่ประตูกลางของรถ มี ที่ว่างอยู่ 1 ที่ ข้างประตู ซึ่งเป็นที่นั่งสำหรับพระภิกษุ แต่ตอนนั้นไม่มีพระดิฉันจึงรีบนั่งเพราะ ยืนขาแข็งมาเกือบ ชั่วโมงแล้ว นั่งได้ประมาณ 5 นาทีก็ได้ยินเสียงกระเป่ารถเมล์พูดขึ้นว่า “เอ้า ค่อยเข้าไป ค่อยได้ตั้งแต่ขึ้นจนลง รถ” น้ำเสียงนั้นเป็นเสียงที่เสียตีสี่ ดูหมิ่นดูแ คณ เสียงนั้นลอยมาจาก ด้านหน้าของรถเมล์บริเวณเก้าอี้หลังคนขับรถ กระเป่ารถเมล์ยืนอยู่ตรงนั้น เสียงที่พูด ดังพอที่คนจะได้ยิน กันทั้งคันรถ ดิฉันหันไปมองคนที่กำลังเป็นเป้าสายตา พบว่าเป็นผู้หญิงอายุประมาณ 30 ปี แต่งกายในชุดทำงานของบริษัทใดบริษัทหนึ่ง เธอกำลังพูดโทรศัพท์อยู่ ตลอดเวลาดูเหมือนเธอไม่ได้สนใจเสียงของกระเป่ารถเมล์ เลย เธอกำลังลุกออกจากที่นั่งท้ายรถ เดินมาใกล้จะถึง ทางลงที่เป็นประตูด้านข้างของรถ เมื่อได้ยินกระเป่ารถเมล์พูดนั้น ใจดิฉันก็นึกต่อว่าผสมโรงไปด้วย คนสมัยนี้ช่าง ทำตัวตามสบาย ไร้ระเบียบวินัย ยักยอกเสียจริง ไม่สนใจว่าจะรบกวนคนรอบข้างหรือไม่ และไม่กลัวอันตรายที่จะเกิด อุบัติเหตุขณะขึ้นหรือลงรถ การคุยโทรศัพท์ขณะขึ้นหรือลงรถมันเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุอยู่แล้วเพราะคนไม่มี สมาธิในการระวังตัว ใจจะจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์ พท์ ชาวคราวอุบัติเหตุเหล่านี้มีอยู่บ่อยครั้ง ดูซิหน้าประตูเข้าก็ติดป้าย เตือนแล้วว่า งดใช้โทรศัพท์ขณะขึ้น -ลงรถ ยังไม่ปฏิบัติตามอีก สมควรแล้วที่กระเป่ารถเมล์จะ พูดอย่างนั้น ความคิดของดิฉันต่อว่าต่อขานไปอีกสารพัดและคงใช้เวลาไปนานพอควร แต่แล้วความคิดของดิฉันก็หยุดชะงักลง ทันที เมื่อผู้หญิงคนนั้นเดินมา ถึงประตูทางลง ใกล้กับที่ดิฉันนั่ง อยู่และดิฉันได้ยินเธอพูดโทรศัพท์ ด้วยเสียงสั้นๆ คล้ายกับที่กำลังร้องไห้ “แม่คะทำใจดีๆไว้นะคะ หนูพยายามติดต่อโรงพยาบาลให้พ่อหลายที่แล้ว ยังไม่มีเตียงว่าง จะรับพ่อได้ หนูกำลังจะลงรถเมล์แล้วจะรีบกลับไปหา แม่ นะคะ... นั่นคือประโยคสุดท้ายที่ดิฉันได้ยิน เพราะเมื่อสิ้น เสียงนี้เธอได้รับร้อนก้างลงรถไปแล้ว

ท่ามกลางสายฝนที่ยังตกไม่ขาดสาย ห้องฟ้าที่มีดหะมิมิน ดิฉันนั่งนิ่งไปนาน ความรู้สึกของดิฉัน ตอนนี้ เหมือนมีใครมาฉุดกระชากหัวใจ เสียงของผู้หญิงคนนั้นกำลังทำให้ใจของดิฉันสั่นสะท้าน ด้วยความรู้สึกผิด เรา ทำไมแยขนาดนี้ ทำไม่ถึงคิดไม่ดีกับเธอไปต่างๆนาๆ ดิฉันเฝ้าทบทวนเวลาที่ผ่านมานั้น ในขณะที่กระเป่ารถเมล์ กำลัง พูดประชดประชัน และดิฉัน ก็ต่อว่าเธออยู่ในใจนั้น ใจของเธอคงกำลังเป็นทุกข์อย่าง แสนสาหัสในการโทรศัพท์ ติดต่อหาโรงพยาบาลให้พ่อที่กำลังป่วยและยังหาไม่ได้ เธอไม่ได้สนใจอันตรายของตัวเองเลย ใจคงจดจ่ออยู่กับคน ที่เธอกำลังห่วงใย คงนึกถึงแต่พ่อกับแม่ สังเกต จากท่าทางที่เธอไม่ได้สนใจเสียงของกระเป่ารถเมล์ และรีบร้อนลง รถโดยไม่ได้หันมองดูรถที่กำลังแล่นมา เราไม่ได้ช่วยบรรเทาทุกข์อะไรเลย เท่านั้นยังไม่พอ ยังซ้ำเติมด้วยการคิด ไม่ ดีต่อว่าต่อขานเข้าไปอีก ดิฉันได้แต่ภาวนาไม่ให้เธอได้ยินเสียงกระเป่ารถเมล์ที่พูดเสียตีสี่ และ ไม่รับรู้ความคิดของ

ดิฉันในด้านลบที่มีต่อเธอ ถ้าเธอได้ยินเธอก็คงจะทุกข์ระทมขมขื่นกับคนในสังคมเช่นดิฉันและกระเป๋ารถเมล์คนนั้น ไปอีกนานแค่ไหน

บ่อยครั้งที่คนเรามักตัดสินคน จากพฤติกรรมที่มองเห็นภายนอก ผสมกับประสบการณ์เดิมที่เคยรับ รู้มา และเราก็จะตัดสินไปทันทีโดยไม่รังรอหรือนึกถึงเหตุผลอื่น ไม่ได้นึกถึงมุมมองอื่นๆที่อาจจะไม่เป็นอย่างที่เราคิด สิ่ง ที่มองเห็นอาจไม่ใช่ความจริง ถ้าคนเรามีมุมมองใน หลายๆด้าน คิดใคร่ครวญกันหลายมุม เราอาจจะไม่เข้าใจผิด ไม่กระทำผิดในอีกหลายเรื่อง และคงไม่มีความรู้สึกผิดติดค้างอยู่ในใจจนถึงปัจจุบันเช่นดิฉันในขณะนี้

ต่อจากนี้ไป ในขณะที่ปฏิบัติงาน หรือการกระทำใดๆ ดิฉันจะต้องใช้ ความคิดใคร่ครวญ มองหลาย ด้าน หลายมุม เพื่อหาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาต่างๆ ไม่ด่วนตัดสินด้วยพฤติกรรม ภายนอกไม่ว่าจะเป็นบุคลากรใน หน่วยงาน ผู้בקพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา ผู้ปกครองรวมทั้งคนอื่นๆ ถ้าทุกคนมีมุมมองเช่นนี้ การบริการ ที่ให้จะเป็นไปด้วยความเอื้ออาทร ช่วยเหลือและหวังใย ดูแลจิตใจซึ่งกันและกัน การตัดสินใจไม่ผิดพลาดและ ความรู้สึกผิดติดค้างในใจคงจะไม่มีอีกต่อไป

บุคลากร หอผู้ป่วย 4